

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔσωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπὸς ἡ ἡμέρας, λ. 40, τρίς ἕως ἑξακτίς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

Ο ΝΕΟΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ

[Ὁ διαπρεπέστερος τῶν συνηγόρων, κατὰ τὴν δίκην Βελέντζα, κ. Ἰωάννης Τυπάλδος, ἀπέκλυσε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συνεργάτην ἡμῶν κ. Δημήτριον Κόκκινον, τὸν μετὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ πνεύματος γράψαντα τὰ τῆς δίκης ἐν τῷ **Μη Χάνεσαι** Ὁ κ. Κόκκινος ἀπαντᾷ δι' ὀλίγων λέξεων εἰς τὴν εὐφραδῆ ἐπιστολὴν τοῦ κ. Τυπάλδου· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ θέλομεν ἐπανέλθει εὐρύτερον εἰς ἓν τῶν προσεχῶν φύλλων].

'Αθήναι, 30 Δεκεμβρίου 1882.

Φίλε Κύριε **Κόκ.**,

"Ἐως προχθές τὸ ἥμισυ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, οἱ καὶ αἰσπαδοὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Τρικούπη, ἐφόρτωναν ὅλα τὰ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ προνοούμενα κακουργήματα εἰς τὸν Θρ. Βελέντζαν, ὡς ὄργανον καταχρήσεων τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς προχθές τὸ ἕτερον ἥμισυ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνίδων, ὀπαδῶν τῆς πολιτικῆς τοῦ Κουμουνδούρου, ἐπιρρίπτουσι ὅλον τὸ βδελυρὸν δρᾶμα τοῦ ταμείου Θηβῶν εἰς τὴν ῥάχην τοῦ Βελέντζα, ὡς παραίτιου ὅπως ἀναβῆ ὁ Τρικούπης εἰς τὴν ἐξουσίαν. Κουμουνδουρικοί καὶ Τρικουπητικοὶ καταρῶνται τοὺς ἐνόρκους, ὡς καθῶσαν ἢ ἀθώως τοῦ Βελέντζα κατὰ τοὺς μὲν δὲν ἀποπλύνει τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου ἀπὸ πάσης εὐθύνης, πρὸς ἀμεσον ἀνάκτησιν τῆς ἐξουσίας· δὲν δικαιολογεῖ κατὰ τοῦς δὲ, τὴν ἐκθεσιν τῆς τρικουπητικῆς μερίδος ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τῆς Βουλῆς, πρὸς διατήρησιν τῆς ἐξουσίας. Θά ἦτο βεβαίως πρελλός, ὅστις ἐπαχειρεῖ ν' ἀναστρέψῃ τὸν τόσον φουσιωμένον χεῖμαρρον τῆς καινῆς γνώμης τῶν συγχρόνων. Δὲν

ἀναδέχομαι τισὺτον ἔργον. Ἀλλὰ σοὶ ἐξομολογοῦμαι, ὑπὸ τὸ ἀπόρητον τῆς ἐπιστολῆς, ὅτι πάσχω ἀπὸ τὴν μονομαχίαν τοῦ νὰ πιστεύω εἰς τὴν ἀφιλοχρηματίαν, εἰς τὴν φιλοπατρίαν, εἰς τὸν ἡρωϊσμόν τοῦ Θρασυβούλου Βελέντζα, ἐξ ὧν ἀνέγνωσα ἐν ταῖς ἐφημερίσι τοῦ Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 1878, ἐξ ὧν ἡκουσα ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς δίκης Βελέντζα, ἐξ ὧν ἐγὼ αὐτὸς ἐπληροφόρηθην περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρός ἀπὸ ἐνός ἔτους. Πέποιθα ὅτι οἱ προστάται ὅλοι, οἱ προϋπτάμενοι ὅλοι, οἱ γραμματεῖς καὶ ὑπάλληλοι ὅλοι, οἱ ἀναπληρωταὶ καὶ ἀντικαταστάται ὅλοι, οἱ διάδοχοι ὅλοι, ἅπαντες οἱ ἐχθροὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ Θρ. Βελέντζα, τὰ κόμματα ὅλα, αἱ φατρίαι ὅλα (καὶ τινες δημοσιογράφοι, καὶ τινες δικηγόροι) ἐκερδοσκοπήσαν ἐπὶ τοῦ ταμείου Θηβῶν, καὶ ἐπὶ τῆς καταδίκης τοῦ Βελέντζα. Ὅλοι, ὅλοι ἐκέρδισαν, τίς περισσότερον καὶ τίς ὀλιγώτερον καὶ ἀπαξάπαντες ὕβρισαν, ἐσυκοφάντησαν, κατέτρεξαν τὸν Βελέντζαν. Αὐτὸς οὐδὲν ἐκ τοῦ ταμείου Θηβῶν ἀφελήθη, κατ' οὐδενός διὰ τὴν καταδίωξιν αὐτοῦ μνησικακεῖ. Ταῦτα πάντα θέλω μαρτυρᾶσαι ἐνόρκως ἐν ἡμέσῃ κρίσεως ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ. Διότι ἐν Ἑλλάδι κριτήριον δικαιοσύνης οὐδ' ὑπῆρξεν, οὐδ' ὑπάρχει, οὐδ' ἴσως ὑπάρξει ποτέ. Ἡ μαρτυρία μου δὲν εἶναι σχῆμα ῥητορικόν, οὔτε δικηγορικὸν ἐπιχείρημα. Καθάρᾳ πεποίθησις πολίτου Ἑλλήνος. Ἐὰν δὲν ἤθελον συναγωνισθῆ σὺμπαντες οἱ Ἕλληνες, κύριοι καὶ κυριαί, τίς μᾶλλον ν' ἀμαυρώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ Βελέντζα, ἢ ἡ ἱστορία ἀναγράφουσα τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας ὡς ἔργον ἄξιον λόγου, ἤθελε θέσει τὸν Θρασυβούλου Βελέντζαν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Γαριβάλδου. Ἡ Ἰταλικὴ ἐνότις ἔχει πολιτικὴν σημασίαν πλειότεσαν τῆς ἀπελευθέρωσος τῆς Θεσσαλίας. Αἱ ἐκδηρομαὶ τοῦ Γαριβάλδου ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ κατέλαβον εἰς τὰς ἐφημερίδας· Εὐρώπη· καὶ Ἀμερικῆς ἀσυγκρίτως πολὺ, πολὺ πλειότερον χάρον παρὰ τὰς τοῦ Θρασυβούλου ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θάρρος, ἢ αὐτὴ φιλοπατρία, ἢ αὐτὴ αὐταπάρνησις. Ἡ Ἰταλία ἐθεοποίησε τὸν ἡρώα τῆς· ἡμεῖς ὡς κλέπτῃν ἐθά-

μεγάλης κλίμακος των ανακτόρων, ένθα συμπυκνούνται οι άξιοματικοί παντός όπλου αναμένοντες την ώραν καθ' ην θά εισαχθώσιν τά ποικίλα και κυματίζοντα λογία των, έξ ών πλειούηρουσι τά του ίππικού, παρέχουσιν εύάρεστον θέαμα εις τους πρό των ανακτόρων παρατηρητάς και πρό πάντων εις τά παιδάκια. Έκ των δχημάτων εξέρχονται αναμίξ χρυσόκομητοι στολαί, βάστα, βελάδαί και κάπου κάμια φουστάνελλα. Έσπερον όλος ό όμιλος των εύγετων του χειροφιλήματος: έξακρηνίζεταί δια τής μεγάλης θύρας των ανακτόρων, και απομένουσιν έξω πολυπληθείς αί άμαξάι αναμένουσαι τους κυρίους των και οι περίεργοι στρέψαντες ήδη την προσοχήν των εις δύο παράθυρα τής άριστεράς πέρουγος των ανακτόρων έν τώ μεσαίω πατώματι, όπισθεν των ύέλων των όποιών διαγράφονται χρυσολαμπείς στολαί και μορφαί αύλικών και άλλων επισημοτήτων.

Καθ' ην στιγμήν εξήλθε τής άμάξης του και διευθύνετο και άνήρθετο την κλίμακα ό καθηγητής του Ρωμαϊκού δικαίου χ. Παπαρηγόπουλος, εις φοιτητής τής φιλοσοφίας, παρά τό πλευρόν μας, άνέκραξε περιύπνου: 'Άμ' οι δικαιοί μας που δέν ήρθαν; μονον ό Πανταζίδης είναι' άμ' που είναι; ό Μιστριώτης; Και έστρεψεν γύρω βλέμματα πόθου δια να άνακαλύψη τον Μυστριώτην του.

'Η θελκτικώτερα είκών τής πρωτοχρονης δι' ημάς ήτο χαριτωμένη παιδίσκη, την όποιαν τό πρωί συνητήσαμεν επί τής όδου Σταδίου, βαδίζουσα με την κουκλαν τής. Ποτέ δέν είχομεν ίδαι τόσον ώραίαν και καλλιτέχνον παιδός φυσιογνωμίαν, και πλαγγόνα τόση πιστως όποδίδουσιν έν μικρογραφία την είκόνα τής μικράς κυρίας τής μέχρι και τής ένδυμασίας, ως άν επίτηδες την είχε σμιλεύσει καλλιτέχνος εμπνευσθείς έκ τής παιδίσκης. Και πόσω υπερφάνως την άνύ-

ψου εις τας μικράς της χειρας, και πόση άγαλλίασις έξωγραφείτο εις τό βλέμμα και εις τό βάλδισμα τής. 'Ητο ή πρώτη συνάντησις μας την πρωίαν τής πρώτης του έτους' και την άπεδέχθημεν ως τον αίσιώτερον των οίωνων.

Ο κ. πανθυπουργός έκαμε τους μπονανάδες του: Δηλαδή έννεκνταξέ άνθυπασπιστάς και είκοσιενέα άνθυπομιοράρχους: έννοείται κανένας έκ των Διδασκτόρων ένωμοταρχών, διότι ό κ. Ύπουργός των Στρατιωτικών έχει σημαίαν την αναμόρφωσιν και δέν ήδύνατο εις την γενναίαν χωροφυλακήν να προιδιάση ύπαξιωματικούς μη διακριθέντας επί . . . ήρωισμψ χωροφυλάκων.

Επί τή εύκαιρία αύτή ύπομυμήσκομεν και τά εξής: Λογία: έκ των προιδιασθέντων παρεκάλει λόγιον επί στρατον να του διδάξη όλίγην γεωμετριάν. — Και ποιά βιβλίον Γεωμετρίας θέλει; — Όψα, Κλάσματα.

Και έκ των προιδιασθέντων άνθυπομιοράρχων, επί τή συλλήψει λειποτάκτου καταγομένου έκ Θεσσαλονίκης, έννοήσε τά χαρτιά του να τά στειλή εις την Θεσσαλονικήν, ήρώτα μόνον: — Ύπομιοραρχία είναι σ' τή Θεσσαλονική ή Μοιραρχία;

Τό **Μή Χάνεσαι** απέστειλεν είδικόν αντιπρόσωπόν του — Ιατρόν — εις τό Νοσοκομείον Γουδή, όπως εξέτάση την κατάστασιν αύτου. Την έκθεσίον του θέλομεν δημοσιεύσει εις τό προσεχές φύλλον.

Οι διανομείς των πλειστων έν 'Αθήναις εκδιδομένων εφημερίδων μοί έκαμαν έφέτος την έντύπωσιν όγληρου επισκέ-

που, όστις επί τή εύκαιρία του εύχολογίου του προς ημάς, ψάλλει και τον αναβαλλόμενον όλων εκείνων τους όποιους έχει εις τό στομάχι. Μία τυπική εύχη κατά τό παράδειγμα άλλων εφημεριδοδιανομείων εις καθαρόν και σύντομον επισκεπτήριον θά ήτο άρκετή.

'Αλλά ή ποιήσις και οι ποιηταί τί θά έγινόντο; 'Ητο δυνατόν να εισέλθωμεν εις τό Νέον Έτος χωρίς να τψ ύπομνήσωμεν όλίγη Λαύρα, όλίγο Έλληνικό ζήτημα, όλίγο καρσοφιλία, όλίγη σκληραία, όλίγο Άνταλιίδα και όλίγη μαλακεία.

Αλλά, κύριε Διανομέα σας παρακαλώ θερμώς, περιορισθήτε εις την εύχην σας δια να περιορισθώ και έγώ εις τό φράγμα μου. Δέν έχω όρεξιν να διαβάσω στίχους προτιμώ όλίγην βασιλόπαντα: ούτε δια τους Έλληνας θέλω να άκούσω σήμερον, ούτε δια τους Γάλλους: προτιμώ όλίγο γάλο ψητό, και όλίγο μεθύσι.

Τίποτε, τίποτε, πρέπει να δοκιμάσης και όλίγους στίχους, και ιδού ή μία κατόπιν τής άλλης κατατίθενται επί τής τραπεζίης του δραστηριώταται συνταγεί ποιητικών φαρμάκων.

Κωμικωτάτη ίδίως μας έφάνη ή συνάντησις τής **Άρας** και του **Τηλεγράφου** ως συνάντησις του Δόν Κισσότ και τής σιας του. Την μίαν αντιπροσώπευεν ό κ. Συνοδιός, την άλλην ό κ. Παράσχος, και ό εις δε και ό άλλος επιτροφόρσαν τους άρχηγούς των με προδοτικά όνόματα.

— Είπαί Άνταλιίδας, ειπεν ό εις. — Είπαί Κριτίας, ειπεν ό άλλος. Και έχώρησαν κατ' άλλών. Τούτους εις δύο στρατόπεδα ήκολούθησαν κατ' αναλογίαν οι διανομείς των άλλων εφημερίδων: άλλά και έδω δέν λείπουν οι άτακτοι: έχομεν λοιπόν από τό ένα μέρος ένα σκουπιδοτή, από τό άλλο ένα άποατακοκαθαριστήν. Τότε έρχεται εις επικουρίαν το πρώτου ένας καρποδοχεύς, άλλ' άχεται εις επικουρίαν το πρώτου ένας καρποδοχεύς, άλλ' άχεται εις επικουρίαν με τους άλλους ένας επί των ούρδο-

χείων. Και εις την παλαιστραν αύτην σύρουσι και ημάς εκόντας ακοντας, έν ψ τή αληθεία δέν τοίς επταίσαιμεν ποτέ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Τόσα χρώματα, τόσαι στολαί, τόσα σπαθιά, τόσα costumes, τόσαι καλλοναί, τόσαι άρχηγιαί, και τόσα και τόσα μετεβάλλον τον χορόν τής πρώτης του έτους εις χορόν μετημφισμένον.

Ο κ. Πρωθυπουργός με την έρυθράν ταινίαν ενός μεγαλοσταύρου ήγαξε τον χορόν χειραγωγούμενος υπό τής Βασιλίσσης. Το πρώτον ζεύγος έμιμήθησαν όλα οι άλλοι, τόσον πολλά όμως, ώστε εκλεισαν πλέον τον χορόν.

Ο κ. Χατζη-Πέτρος πλην τής ιδιότητός του ως Διευθυντής του χορού μεταβάλλεται εις όλίγον Διευθυντήν τής Αστυνομίας—καλαία έξίς—και ζητεί να παραδιάση τους περι την είσοδον συναθουμένους αξιωματικούς, ότινες ζητούν να παραδιάσουν την είσοδον. Ο κ. Κοσσονάκος ρίπτει επίφθονον βλέμμα εις τον Χατζη-Πέτρον και ίσως άκόμη έφέλλισεν: —'Ο μαγκούφης! . . .

Ο Πρόεδρος τής Αδσρίας με την εύγενικήν του στολήν αναμφισθητήτως είναι ό πρωταγωνιστής τής σκηνογραφίας εκείνης και προκαλεί τά περίεργα βλέμματα όλων: άν έξακολουθήση αύτή ή λαίμαργος περιέργεια, ό άνθρωπος θά λησμονήθη και θ' άρχισή να ψάλλη ίσως. . . Έράννην ή Ρουμπλάς!

Τώρα θέλετε να μάθετε και την ώραιότεραν του χορού; 'Ησαν πολλάί, κύριοί μου, τας όποιαις δύνασθε να εύρητε εις τας πτωγιάς σας καρδίας, καθως εις μενταλιών καλκισμέναις.

- Εύρες πλοίων;
- Εύρον.
- Έσυμφώνησες;
- Έσυμφώνησα.
- Και θ' αποπλεύσωμεν;
- Θ' αποπλεύσωμεν.
- Πότε;
- Εύθις τώρα.
- Ύπάγωμεν λοιπόν.
- Ύπάγωμεν.

Και κατήλθον προς τον αίγιάλον. — Τί άνθρωπος είναι ό κυβερνήτης, Μηνά; έλεγε καθ' όδόν ό Ιωάννης. — Πολύ καλός άνθρωπος μοί έφάνη, κύριέ μου: μισοκαιρής, ώραία φυσιογνωμία, χαρούμενος, πρέπει να είναι καλός ναύτης. — Και τό πλοίον του τό είδες; — Ίδού' είναι εκείνο. Και τψ έδειξε μεγάλην βρατσέραν προσωφομισμένην τέσσαρας ή πέντε όργυιάς από τής αποβάθρας. — Καλή βρατσέρα, φαίνεται. — Δυνατόν σκάφος: δύο έτών σκαρί. 'Ελαβον την άποσκευήν των, ην είχον αφήσει έντός κηπηλείου τινός την πρωίαν, ότε άπεβιάσθησαν, και την παρέδωκαν εις τον ναύτην, όστις τους περιέμενε με την λέμβον παρά την αποβάθραν.

- Πώς; θα φύγετε, κύριοί μου, τοίς ειπεν ό κάπηλος: τόσον γρήγορα; Άλλ' έγώ ένόμιζα ότι έμελλε να μείνετε ήμέρας τινός εις την νήσον μας. Δέν σας άρέσει λοιπόν τό πανδοχειόν μου, κύριοί μου. Δυποξμαι, διότι γάνο δύο καλούς ξένους, τους όποιους είχαν εύχαρίστησιν να ξενίζω επί τινα καιρόν.
- Δυστυχώς είμεθα ήναγκασμένοι να αναχωρήσωμεν, φίλε μου, τψ ειπεν ό Ίω. Βενδικής φιλεύων αύτόν με τινα άργυρά νομίσματα. Άλλά δέν θα γευματίσης, Μηνά;
- Γευματίξω, κύριέ μου, και μάλιστα με πολλήν όρεξιν, ειπεν ό Μηνάς. Άλλά δέν θά με συντροφεύσης;
- Έγώ δέν έχω όρεξιν. Θά περιπατώ σιμά εις τον αίγιάλον να σε περιμένω.
- Μήπως βιάζεσαι, κύριέ μου; Μή φοβείσαι, έχομεν καιρόν να προσθάσωμεν τό άλλο πλοίον: δέν θά μας φύγη.
- Δέν βιάζομαι, όχι: ειξεύρω ότι προσθάνομεν.
- Άν φοβείσαι μήπως μάς φύγη, δέν γευματίξω ούδ' έγώ, και έπιβιάζόμεθα εύθύς.
- Όχι, φάγε, Μηνά, φάγε.
- Δέν τρώγω, αν δέν με συντροφεύσης, κύριέ μου.

Ο Ιωάννης ένέδωκε και εκάθισεν επί τινος σκαμνίου παρά τινα βαιθσοκελή τράπεζαν: ό δε Μηνάς παρά την αντίθετον πλευράν τής αύτης τραπεζίης. — Δός μας λοιπόν τίποτε, και κάμε γρήγορα, ειπεν ό Βενδικής προς τον κάπηλον.

Ούτος δέ, μετ' ά δυσκολίας προσπαθών να συστελή και κρύψη την χαράν του δια την άποζημίωσιν, ην έμελλε να καρπωθή έκ τής εις τό γεύμα συγκραταθείσης των δύο διαβατικών ξένων, έσπευσε να παραθέση έγινοους, όστρεα και ιχθύς όπτούς, έδεσμα λίαν προσφιλές εις τον Μηνά, φράγοντά μετ' απληστίας μετριάζομένης έκ τής αιδούς τής προς τον σύντροφόν του.

Όσον δια τον Βενδικήν μόλις ήγγισεν όλίγον τι και ήτομαζόντο να αναχωρήσωσι.

Περί τινα μεγαλειότεραν τράπεζαν κειμένην παρά την έτέραν του καπηλείου γωνίαν είχον καθίσει πέντε ή εξ άλιεις και λεμβούχοι, ότινες ώστραίνοντο και έρρόφον όστρεα και έχίνοους και επινον οίνον. Είς εξ αύτών ήτο και ό λάλος εκείνος πορθημέυς, δν ό Μηνάς είχε πέμψει εις τό πλοίαριον, έρ' ού απέπλευσεν ή μοναχή Άγάπη.

Καθήν στιγμήν ό Βενδικής και ό Μηνάς ήγειρόντο ίνα έξέλθωσιν, ενεφανίσθη εις την θύραν του καπηλείου γυνή τις πλουσία ένδεδυμένη και ώραία την όην ακολουθουμένη υπό σκαιοϋ και δυπειδούς τινός άνδρός. Άύτη άπέτεινε τον λόγον, με προσφοράν ξενίζουσιν, προς τον κάπηλον.

Κυρίε μου, δέν μοι λέγει, παρακαλώ, ειξεύρεις αν σήμερον έπέρασεν απ' έδώ νέα τις μοναχή και αν έπεβιάσθη επί τινος πλοίου, η αν άκόμη εύρίσκεται έδώ;

— Διατί με' έρωτάτε, κυρία; ειπεν ό κάπηλος, όστις ήτο

πάντοτε δύσπιστος ή κερδοσκοπος. Πιθανόν δέ και ότι ήγγόει όλως.

— Βλέπω ότι τό καπηλείόν σας είναι τόσον πλησίον τής αποβάθρας, και αν έπεβιάσθη εις πλοίον τι, είναι άδύνατον να μη την είδες. Άλλ' ότι ήλθε σήμερον έδώ, έχω βεβαιότητα.

— Δέν ειξεύρω, κυρία, ειπεν ό κάπηλος.

'Η νέα γυνή προσήλθεν έγγύτερον προς τον κάπηλον και έθικεν άργυρόν τι νόμισμα επί των πλίνθων του μαγειρείου.

— Είπέ μοι, σε παρακαλώ, αν ειξεύρης.

— Δέν ειξεύρω, σας όρκιζομαι, κυρία, ειπεν ό κάπηλος άρπάσας τό νόμισμα.

Βεβαίως δέ την φοράν ταύτην όμιλει ειλικρινώς.

— Άλλ' ιδέτε όμως, κυρία, προσέθηκε, ταπεινώσας την φωνήν, βλέπετε τους ανθρώπους τούτους εκεί, όπου τρώγουν και πίνουν εις αύτην την τράπεζαν, είναι όλοι θαλασσινού, άνθρωποι του γιαλού, έρωτήσατέ τους, είναι άλιεις και πορθημείς, και αν άνεχώρησε σήμερον πλοίον τι και αν είχεν επιβάτας, και πόσους και ποίους, θα τό ειξεύρωσιν.

Έν τψ μεταξύ ό αύτός εκείνος πορθημέυς, όστις είχε λάθει άπορμήν να μάθη την αναχώρησιν τής μοναχής έκ τής άποστολής του Μηνά, ήκουσεν ότι ή ζήνη αύτη εζήτει να πληροφορηθη περι μοναχής τινος, ένωτίσθη δέ και τον κρότον του άργυρού νομίσματος επί τής πλίνθου, και σκιαθεις ήλθε προς την ζήνην και είπε.

μασία, τὸ βλέμμα του, ἡ φωνή του, ὁ γέλωτος του, ὅλα ἀπέπνεον σαταναϊκὴν καὶ βαθεῖαν ἀντίληψιν τοῦ προσώπου ὅπερ ὑπεκρίνετο. Αἱ σκηνογραφίαι κάλλιστα· ἄλλως τὸ ἠδύναντο νὰ ἦναι μᾶλλον κατάλληλοι. Ἡ ὄρχηστρα ἐξέτελεσε τὸ μέρος τῆς τῶ δυσκολώτατον ἀριστὰ καλῶς καὶ πρὸ πάντων τὴν εἰσαγωγὴν ἣτις κατέχει θέσιν μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου καὶ τῆς τῶν Οὐγγεϊνῶν.

* *

Ὁ κόσμος ἐνταῦθα γαλουχισμένος εἰς τὰς Ἰταλικὰς μελωδίας ὅταν αἴφνης εἰσῆλθεν εἰς τὴν μυστηριώδη ταύτην τελειὴν καὶ ἤκουσε τοὺς βαθεῖς καὶ ἀκατάληπτους ἐκείνους φθόγγους, καταπλήχθη καὶ ἐθαμβήθη, ὡς ὁ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ σκότους καὶ τῆς σιγῆς εἰσπερχόμενος ἄφνω εἰς πνιγρὰν καὶ κατάφωτον αἴθουσαν χοροῦ καὶ διὰ τοῦτο μόνον τὴν δευτέραν ἐσπέραν μετὰ τὸν ἀκατάληπτον μεγαλοπρεπῆ καὶ σαταναϊκὸν ἐκεῖνον ὕμνον εἰς τὸν Βεελζεβούλ ἄπαν τὸ θέατρον ἐξερράγη εἰς σοβαρὰς καὶ εἰλικρινεῖς χειροκροτήσεις.

Ἐπὶ δέκα δὲ ἤδη ἡμέρας πάντες συρρέουσιν ἀθρόως καὶ προσελθόντι μὴπως χάσῃ μίαν λέξιν, μὴπως τοῖς διαφύγῃ φθόγγος εἰς. Καὶ οἱ πρὶν ἐθισμένοι ἐκ τῶν ἠδύπαθῶν Ἰταλικῶν μελωδιῶν εἰς τὴν ζωηρότητα καὶ εὐθυμίαν, ἐκφράζουσι τὴν ἀπορίαν των πῶς ἤδη ὑφίστανται τὴν περιεργον μεταβολὴν ὥστε νὰ αἰσθάνωνται ἀκατάληπτον νάρκην καὶ ἄορατον μαγείαν, χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τῶν σκηνῶν ἵσταται ὁ Μεφιστοφελῆ ὅστις ὡς μυστηριωδέστατος

μαγνητιστὴς συγκρατεῖ τὴν ψυχὴν τῶν ἀκρατῶν, τὴν βυθίζει εἰς ἔκστασιν, τὴν παραλύει, τὴν ἐκνευρίζει, τὴν κοιμίζει.

* *

Πλὴν τὴν ναρκώδη ταύτην στάσιν καὶ λειπόθυμον γλυκύτητα, ἔσπευσε ὁ ἀγαθὸς ἐργολάβος νὰ μεταβάλλῃ δι' ἐνὸς αὐτοσχεδίου λαγιδίου εἰς ἄκρατον ἐνθουσιώδη καὶ παρατεταμένην ἰλαρότητα. Ἐκλαβὼν τὰ σφυρίγματα ζωηρῶν τιμῶν νέων ὡς ἀποδοκιμασίαν τοῦ μελοδράματος, ἤθελγε νὰ παραστήσῃ τὸ πολυδάπανον τῆς ἀναβιδάσεως αὐτοῦ καὶ παρακαλέσῃ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι τὴν ἐξακολούθησιν, ἀνῆλθε λοιπὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ δι' ἰκτεντικῆς στάσεως καὶ κωμικοῦ ὕφους ἔλεξε τοὺς ἐπομένους ἀμμήτους λόγους:

» Ἐπειδήτις καί, σὰς ἐβάλα ἓνα ὄμορφο πρᾶματάκι, τὴν μου ποιεῖ νὰ τὸ καταιβάσω...λοιπὸν σὰς παρακαλῶ...» ἄλλ' αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις ἐπνίγησαν εἰς ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ πάνδημον ἰλαρότητα, τὰ σφυρίγματα κατέπαυσαν καὶ μετ' αὐτῶν ὑποθέτω καὶ ὁ ἐργολαβικὸς αὐτοῦ πόσις.

* *

Περὶ τῶν ὑπολοίπων προσώπων τοῦ θιάσου καὶ τῶν χορῶν, περὶ τῶν τελομένων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, περὶ τῶν τελομένων ἐν τοῖς παρασκηνίοις, περὶ τῆς Βασιλίδος τοῦ Θεατρικοῦ μας Κράτους καὶ τῆς Σελήνης τοῦ Θεατρικοῦ μας οὐρανοῦ, ἐν ἐπομένῃ ἐπιστολῇ.

Λάβου.

ΧΑΡΤΟΗΦΑΔΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλά καὶ Κοκοροπούλου.

Ὅλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης.— Ἐπισκεπτήρια χαλκογραφημένα καὶ ἄλλα τῆς στιγμῆς.— Σφραγίδες καὶ ἐπισκεφαλίδες, χρωμολιθογραφημένας καὶ μὴ.— Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν **Καταστήχων** τοῦ Διεθνούς φήμης Καταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ Ἄνωβερου.— Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ περιφήμου **αιγαροχάρτου ZOB.** Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΛΕΥΚΟΙ-ΜΕΛΑΝΕΣ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚ. ΧΡΗΣΕΩΣ

Κεντρικὴ ἀποθήκη

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, κἀ-
τωθεν τῆς οἰκίας Λύτσια.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Αἰδηψὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὀρεοῦς Μιζέλην, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1)2 π. μ. Δι' Αἴγιαν, Πόρον, Ἐγδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος καὶ Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ἰστέρινα Τήνου, Κόρθιον καὶ πόλιν Ἄνδρου, καὶ κατὰ δεκατετραήμερον διὰ Γαύριον Ἄνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀτμόπλοιοι κατ' εὐθείαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν καὶ Βρεντήσιον, ἕτερον δὲ δι' Ἰτέαν, Γαλαξείτιον, Βιτρινίτσαν, Αἴγιαν, Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυθήνην, Ζάκυνθον, Κατάκωλον καὶ λοιπὰ μέρη τῆς καθόδου τῆς γραμμῆς Πελοποννήσου.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βῶλον, Σκίαθον καὶ Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Διὰ Ἐγδραν, Σπέτσας καὶ Ναύπλιον.

» 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Σέριφον, Σίφον καὶ Μῆλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ' εὐθείαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοῦς καὶ Κέρκυραν ἐκ Πατρῶν δὲ ἕτερον ἀτμόπλοιοι τὴν πρώτην ἐκάστου Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἄστακόν, Μύτικα, Ζαβέροδα, Ἀλέξανδρον, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Καρβασαράν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Αἴγιαν, Πόρον, Ἐγδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Αἰμένι, Καλάμας καὶ λοιπὰ μέρη τῆς ἀνόδου τῆς γραμμῆς Πελοποννήσου.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1)2 π. μ. Διὰ Κέα, Κύθον, Σύρον, Τήνον Μύκονον καὶ Κρήτην